

Arrest

nr. 147 856 van 16 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart op 30 augustus 2010 België te zijn binnengekomen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 10 januari 2011 de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Italië wordt aangeduid als zijnde de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

1.3. Verzoekster dient op 13 mei 2011, in eigen naam en namens haar op dat ogenblik nog minderjarige dochter, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag is gesteund op medische problemen van de dochter.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 13 mei 2011 op 23 mei 2011 ontvankelijk.

1.5. Verzoekster en haar dochter worden op 12 juni 2012 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk, dit ingevolge de medische problemen van de dochter. Verzoeksters echtgenoot en hun minderjarige zoon, die hen intussen in België hebben vervoegd, worden op 4 februari 2013 eveneens gemachtigd tot een tijdelijk verblijf.

1.6. Verzoekster en haar dochter dienen op 17 mei 2013 een aanvraag in tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 24 juli 2013 de beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster en haar dochter. Deze beslissingen worden op 6 augustus 2013 ter kennis gebracht. Op 27 augustus 2013 wordt eveneens beslist tot intrekking van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoeksters echtgenoot en hun zoon en bij beslissing van 10 oktober 2013 worden deze laatsten ook bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Deze laatste beslissing wordt de echtgenoot op 17 oktober 2013 ter kennis gebracht.

1.8. Bij schrijven gedateerd op 21 september 2013 dienen verzoekster en haar gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.9. De beslissing van 24 juli 2013 tot weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf wordt door de Raad vernietigd in zijn arrest nr. 120 835 van 18 maart 2014.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 12 juni 2014 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens neemt hij beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 16 juli 2014 ter kennis gebracht.

1.11. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 22 augustus 2014 de (nieuwe) beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster en haar gezin.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 9 december 2014 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissingen worden op 29 december 2014 ter kennis gebracht.

Het inreisverbod dat aan verzoekster wordt opgelegd, is gemotiveerd als volgt:

"Aan mevrouw:

Naam, voornaam: [K. M.]

[...]

nationaliteit: Armenië

en haar minderjarig kind: [A., S.], [...]

wordt een inreisverbod voor twee jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.12.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod twee jaar omdat:*

- 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.08.2013 en op 16.07.2014 en verblijft nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied. De termijn van het inreisverbod bedraagt twee jaar, omdat betrokkene sinds de betekening van deze bevelen nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten. Betrokkene heeft sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten geen enkele blijk gegeven van bereidheid om te voldoen aan de vertrekplicht. Betrokkene verblijft nu al meer dan een jaar illegaal op het Belgisch grondgebied en heeft kennelijk de intentie om zich verder in illegaal verblijf te nestelen. Om deze redenen wordt haar een inreisverbod met een termijn van twee jaar opgelegd."

Dit is de bestreden beslissing.

1.13. Bij arrest nr. 142 008 van 26 maart 2015 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 22 augustus 2014 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoekster en haar gezin.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3, 7° van de richtlijn nr. 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het legaliteitsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middelen om reden dat de bestreden beslissingen (inreisverbod) stellen dat er wanneer aan de terugkeerverplichting niet werd voldaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 2 jaar heeft de welk het rechtstreekse gevolg is van het gegeven dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan eerder uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten en derhalve nog steeds illegaal in het Rijk vertoeven.

Verzoekers zouden in concreto geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten - aan hen betekend op 06/08/2013 en 16/07/2014 - dewelke ingevolge hun afwijzende beslissing art. 9ter vrw. opzichtens hen werd uitgevaardigd.

De Bijlage 13 Sexies daarentegen is het rechtstreekse gevolg van de onontvankelijk verklaarde regularisatieprocedure ex art. 9bis vrw. waartegen al reeds een afzonderlijk schorsings- en annulatieberoep werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Zoals in de feitenrelaas al reeds uiteengezet activeerden verzoekers op 13/05/2011 een procedure ex art. 9ter vrw. op basis van de ernstige medische aandoeningen in hoofde van verzoekster Mevr. [A. A.]. Deze aanvraag werd gegrond verklaard op 12/06/2012.

Verzoekers werden diensgevolge in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van bepaalde duur (i.e. A-kaart).

Op 24/07/2013 werd de verlenging van de A-kaart niet verder toegestaan door verwerende partij met een bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend op 06/08/2014, waartegen verzoekers een schorsings- en annulatieberoep instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarover sprake in de bestreden beslissingen.

Dat de Raad ten rechte middels arrest dd. 18.03.2014 (RvV 135 672) de beslissing van 24 juli 2013 vernietigde (zie: AD).

Verzoekers actualiseerden hierna hun aanvraag ex 9ter vrw. middels diverse recente en pertinente medische stukken (zie: AD).

Verwerende partij nam op 05/05/2014 wedermaal een beslissing tot niet verlenging van hun verblijfskaart inzake de aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw. ingesteld op 13/05/2011.

Dat verzoekers tegen deze tevens een schorsings- en annulatieberoep instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze beslissing ex art. 9ter vrw. werd bij beslissing dd. 23/07/2014 spontaan door verwerende partij ingetrokken en aangezien deze blijkens de gegevens van het administratief dossier kennelijk het gevolg is de door verzoekers ingediende en afgewezen aanvraag tot medische regularisatie is het bevel om het grondgebied te verlaten tevens uit het rechtsverkeer genomen waardoor het inreisverbod zonder voorwerp is (zie: AD).

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan het administratief dossier en de actuele ernstige medische situatie van eerste verzoekster en heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de concrete medische situatie van verzoekster rekening houdende met het gegeven dat door het opleggen van een inreisverbod art. 3 van het EVRM wordt geschonden, aangezien verzoekster in geval van terugkeer geen levensnoodzakelijke medische behandelingen en opvolgingen meer zal kunnen bekomen in Armenië.

Er moet bovendien worden geaccentueerd dat verzoekers hun aanvraag ex 9ter vrw. middels diverse recente en pertinente medische stukken actualiseerden, waaruit onstuitbaar blijkt dat eerste verzoekster o.a. nog steeds behandeld wordt; onder geen enkel beding genezen is; geen enkele reis kan ondernemen; absoluut mantelzorg behoeft; zich niet kan verplaatsen zonder hulp van derden; ontelbare medicaties benut en niet uitsluitend baclofen; bijkomende aandoeningen heeft gekregen zoals o.a. neurogene blaasproblematiek; neurogene darmproblematiek: uitgesproken kyfose en scoliose edm... (Medische stukken i.h.b. medisch attest Dr. [F. B.] dd. 31.03.2014 en SMG Dr. Dr. [F. B.] dd. 31.03.2014 + 11 medische bijlagen).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 – 1983, 963.).

Niettegenstaande voormelde elementen wordt er een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd met een inreisverbod met de duur van twee jaar wijl de opichtens verzoekers getroffen bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06/08/2014 samen met de beslissing ex art. 9ter vrw. uit het rechtsverkeer is genomen op 23/07/2014.

De bestreden beslissingen kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds op 06/08/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat hij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijft wijl deze beslissingen niet meer in rechte bestaande zijn.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissingen te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om - rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij plots van tactiek verandert en echter een duurtijd oplegt van twee jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers, wijl hun eerder afgewezen beslissing ex art. 9ter vrw. en de daarmee gepaard gaande bevel om het grondgebied te verlaten spontaan door verwerende partij weder werd ingetrokken op 23/07/2014.

Verzoekers hoefden geen stappen te ondernemen om het grondgebied te verlaten, aangezien de bevelen steeds ofwel spontaan ofwel door een arrest van de Raad uit het rechtsverkeer werden genomen.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 2 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissingen rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissingen een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

Verzoekers betogen m.a.w. dat de materiële motiveringsplicht is geschonden en dat de beslissing onzorgvuldig en onredelijk tot stand is gekomen omdat het inreisverbod gepaard gaat met een termijn van twee jaar zonder dat dit verduidelijkt wordt.

Er wordt een ongunstige termijn van twee jaar opgelegd zonder onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers en zonder rekening te houden met het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten al reeds ingetrokken werd door verwerende partij en dat zij pas op 09/12/2014 wedermaal een bevel om het grondgebied hebben ontvangen.

Verzoekers verwijzen naar het Arrest nr. 119 120 van 19 februari 2014.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten haar betekend op 6 augustus 2013 en 16 juli 2014. Verzoekster kan verder niet worden gevolgd waar zij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van twee jaar werd opgelegd. Zo stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens wordt vermeld dat aan verzoekster een inreisverbod voor een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat zij na het betekenen van voormelde bevelen om het grondgebied te verlaten nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgische grondgebied en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en geen enkele blijk heeft gegeven van bereidheid om te voldoen aan de terugkeerplicht. Er wordt bijgevolg – naast een formele motivering waarom er grond is tot het opleggen van een inreisverbod, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting is voldaan – wel degelijk ook formeel gemotiveerd waarom verweerder het nodig achtte aan verzoekster een inreisverbod voor een duur van twee jaar op te leggen en er blijkt niet dat de gegeven motivering in casu niet afdoende zou zijn in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. De beschouwingen van verzoekster laten de Raad zo ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

De in casu bestreden beslissing laat verzoekster toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar, te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

2.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit voormelde bepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod oplegt indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd.

Verzoekster geeft met haar betoog aan van mening te zijn dat de haar op 6 augustus 2013 en op 16 juli 2014 betekende bevelen om het grondgebied te verlaten niet langer aanwezig zouden zijn in het rechtsverkeer. Dit gestelde vindt evenwel geen steun in de stukken van het administratief dossier en wordt door verzoekster niet aannemelijk gemaakt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zo dat verzoekster op 12 juni 2012 tijdelijk werd gemachtigd tot een verblijf van één jaar vanaf de afgifte van de verblijfsvergunning. Zij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig tot 27 juni 2013. Deze tijdelijke verblijfsmachtiging werd bij beslissing van 24 juli 2013 niet verlengd, waarbij verzoekster ook een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit betreft het bevel dat verzoekster op 6 augustus 2013 ter kennis werd gebracht. De voormelde beslissing tot niet-verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging werd weliswaar vernietigd door de Raad op 18 maart 2014, doch zoals verweerder correct opmerkt werd het bevel om het grondgebied te verlaten niet mede aangevochten bij de Raad en derhalve niet mede vernietigd en daarnaast dringt de vaststelling zich ook op dat deze nietigverklaring op zich nog niet tot gevolg had dat verzoekster terugviel op een situatie waarin zij opnieuw gemachtigd was tot een verblijf in België. Haar tijdelijke verblijfsmachtiging nam een einde op 27 juni 2013. Eenzelfde geldt waar verzoekster wijst op een nieuwe beslissing dd. 5 mei 2014 tot niet-verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging die op 22 juli 2014 werd ingetrokken door het bestuur. Er blijkt geenszins dat op deze datum tevens werd overgaan tot de intrekking van enig bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt niet dat verzoekster sinds het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juli 2013, betekend op 6 augustus 2013, nog was gemachtigd of toegelaten tot enig verblijf in België, waardoor ook niet blijkt dat sindsdien sprake was enige verblijfstoestand die onverenigbaar zou zijn met dit bevel om het grondgebied te verlaten. Eenzelfde geldt wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 12 juni 2014, ter kennis gebracht op 16 juli 2014. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat deze bevelen om het grondgebied te verlaten ofwel spontaan ofwel door een arrest van de Raad uit het rechtsverkeer zouden zijn genomen of niet langer voorhanden zouden zijn in het rechtsverkeer, waardoor zij hieraan geen gevolg diende te geven.

Er werd verder reeds vastgesteld dat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering bevat waarom wordt geopteerd voor het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Deze motivering staat los van het motief waarom er een inreisverbod gegeven wordt, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Verzoekster kan derhalve niet dienstig opnieuw stellen dat er niet wordt gemotiveerd waarom een termijn van twee jaar wordt opgelegd of dat hiertoe automatisch zou worden besloten indien blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Aldus blijkt ook niet dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de Raad waarin beslissingen voorlagen waarin geen enkele motivering was opgenomen inzake de duur van het inreisverbod. Verzoekster toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in voorliggende zaak. In de continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad bovendien ook geen precedentswaarde.

Waar verzoekster daarnaast nog wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit in casu niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat verweerder verwijst naar het feit dat verzoekster sinds het betekenen van de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nog geen enkele stap ondernam om België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en geen enkele blij heeft gegeven van bereidheid om te voldoen aan de terugkeerplicht. Verzoekster bekritiseert dit gestelde niet. Er blijkt geenszins dat verweerder, op het ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de niet uitvoering van eerder betekende verwijderingsmaatregelen niet het gevolg is van een laattijdig handelen, maar voortvloeit uit de manifeste onwil van een vreemdeling om een overeenkomstig de wet genomen verwijderingsmaatregel te respecteren. Het maken van een onderscheid tussen deze twee situaties is niet onlogisch of onredelijk, dit te meer omdat artikel 74/11, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Verweerder kan in aanmerking nemen dat een vreemdeling die geen enkele bereidheid toont om gevolg te geven aan een verwijderingsmaatregel manu militari uit het Rijk zal dienen te worden verwijderd, wat enige tijd in beslag kan nemen, zodat het inreisverbod pas later zijn volle uitwerking zal kennen dan in het geval waarbij een vreemdeling weliswaar de hem toegekende termijn om het land te verlaten niet respecteerde, doch wel aantoonde dat hij reeds bezig was om een vertrek op korte termijn te verwezenlijken.

Verzoekster toont verder niet aan dat haar situatie wordt gekenmerkt door overige specifieke omstandigheden die relevant zijn bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en die verweerder er hadden kunnen toe brengen te beslissen tot een inreisverbod met een minder lange geldingsduur, en waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Verzoekster wijst in dit verband weliswaar op de medische situatie van haar dochter en betoogt dat geen rekening is gehouden met het gegeven dat deze medische behandelingen en opvolgingen noodzaakt die niet kunnen worden bekomen in Armenië waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt, doch – daargelaten het gegeven dat zijzelf niet aangeeft medische problemen te kennen – zij gaat er aldus aan voorbij dat verweerder op 22 augustus 2014 reeds een beslissing nam waarbij geen gunstig gevolg werd gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot een tijdelijk verblijf van verzoekster en haar gezin. Deze beslissing steunde op een medisch advies van een ambtenaar-geneesheer waarin deze oordeelde dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd en dat de medische zorgen en opvolging die verzoeksters dochter nog behoeft voor haar wel degelijk beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Hij was ook van oordeel dat verzoeksters dochter kan reizen en zij geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. Verweerder stelde aldus, voorafgaand aan het nemen van de thans bestreden beslissing, reeds vast dat er niet langer sprake is van enig medisch probleem in hoofde van verzoeksters dochter dat haar verder verblijf in België noodzaakt. Bij arrest nr. 142 008 van 26 maart 2015 werd het beroep ingesteld tegen deze laatste beslissing ook reeds verworpen, waarbij eveneens werd vastgesteld dat uit de diagnoses vervat in het standaard medisch getuigschrift van 31 maart 2014 helemaal niet kan worden afgeleid dat de situatie zou zijn verergerd, noch dat deze attesten *“een totaal andere ziektebeeld/toestand beschrijven van verzoekster”* in vergelijking met de analyse van de ambtenaar-geneesheer. Verzoekster kan thans dan ook niet langer dienstig voorhouden dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod ten onrechte geen rekening werd gehouden met het gegeven dat haar dochters medische problemen een verder verblijf in België noodzakelijk omwille van het gegeven dat deze behandelingen en opvolgingen vereisen die zij niet kan bekomen in Armenië. Er blijkt niet dat deze medische problemen op zich nog relevant zijn wat betreft het bepalen van de duur van het inreisverbod, waardoor niet blijkt dat hiermee nog specifiek rekening diende te worden gehouden of hieromtrent andermaal nog enige motivering zich opdrong. Louter ten overvloede merkt de Raad ook op dat, mocht er alsnog een ernstige verslechtering plaatsvinden van de gezondheidstoestand, artikel 74/11, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat het inreisverbod niet kan ingaan tegen de bepalingen van onder meer artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in casu geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval of verweerder naliel ook maar enig onderzoek te voeren naar of te motiveren over de relevante omstandigheden van haar geval bij het opleggen van het inreisverbod voor twee jaar.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van twee jaar omdat verzoekster nog geen stappen ondernam om vrijwillig het Schengengrondgebied te verlaten zich steunde op verkeerde feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk handelde of handelende in strijd met de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen

en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster verwijst naar medische problemen van haar meerderjarige dochter, doch zelf geen medische problemen inroept. Zij maakt aldus geenszins aannemelijk dat er in haar hoofde sprake is van enige medische problematiek die een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM kan inhouden. Zij brengt evenmin andere elementen aan die vermogen te wijzen op een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 3 van het EVRM worden weerhouden.

2.2.5. Verzoekster beroept zich verder nog op een schending van artikel 3, 7° van de terugkeerrichtlijn. Zij duidt evenwel niet op welke wijze de thans bestreden beslissing deze bepaling zou miskennen. Dit middelonderdeel is dan ook, bij gebreke van de vereiste precisie, niet ontvankelijk. Deze bepaling heeft ook betrekking op het risico op onderduiken, hetgeen in casu niet aan de orde is.

2.2.6. Verzoekster toont met haar betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 17). Verzoekster toont immers niet aan welke hogere rechtsnorm van objectief recht door het bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing.

2.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS